

СПІВРОБІТНИЦТВО МІЖ УКРАЇНОЮ ТА ЄС І ЙОГО ВПЛИВ НА ПРОЦЕС ІНСТИТУЦІОНАЛІЗАЦІЇ ІННОВАЦІЙНОЇ ЕКОНОМІКИ

Сьогодні інноваційна та науково-технічна діяльність в Україні мають суперечливий характер. З однієї сторони, ми можемо спостерігати процеси адаптації та модернізації, наука більше прагне відмежуватись від політичних та ідеологічних установок та відповідати вимогам економічної доцільності. А також, робляться спроби (іноді досить успішні) пошуку української ніші на світовому ринку інновацій. З іншого боку, є ряд проблем та негативних тенденцій. Особливо помітними ці проблеми стають при міжнародних порівняннях. А саме:

- Ї рівень та тенденції фінансування не відповідають ні потребам України, ні практиці лідерів світової економіки;
- Ї “відрив” у напрямку відставання української науки за результатами реалізації відкриттів і винаходів, в рівнях технологічного розвитку, в ефективності державної науково-технічної та інноваційної політики не лише від розвинутих країн, але й від країн, що розвиваються [1, с. 17].

Тому, формуючи інноваційний тип економіки в Україні уряду потрібно створити умови для ефективної роботи спільних з європейськими країнами технологічних платформ з обов’язковим використанням конвергентних технологій. Технологічні платформи потрібно розглядати як комунікаційний інструмент, спрямований на активізацію умов по створенню перспективних комерційних технологій, нових продуктів (послуг), на залучення додаткових ресурсів для проведення досліджень та розробок на основі участі всіх зацікавлених сторін (бізнесу, науки, уряду, суспільства), вдосконалення нормативно-правової бази в сфері науково-технологічного, інноваційного розвитку.

Особливістю спільних технологічних платформ з країнами ЄС повинне стати їх формування як цілісності потреб виробництва і проведення науково-технологічних робіт для досягнення цілей та стратегії стійкого й ресурсно-відновлюваного розвитку сучасного суспільства. Окрім того, ефективною організаційною формою процесу глобального інтернаціонального поширення нових технологій в світі є науково-технічні альянси, що являють собою стійкі об’єднання кількох фірм різних розмірів між собою та з університетами, державними лабораторіями на основі угоди про спільне фінансування НДДКР, розроблення та модернізацію продукції.

В сучасних економічних умовах створення і розвитку інфраструктури науково-освітньої й інноваційної сфер, економіка України потребує інтеграції та координації діяльності її учасників на пріоритетних напрямках соціально-економічного розвитку країни. Спільними діями з ЄС доцільно вирішувати питання організації роботи в науково-технічній й інноваційній сфері, функціонування ефективної системи захисту інтелектуальної власності, інформаційного забезпечення.

Необхідними інфраструктурними елементами інноваційної економіки є створення на базі інститутів-організацій спільних з європейськими країнами офісів комерціалізації, бізнес-інкубаторів, інноваційно-технологічних центрів, консалтингових компаній. Всі вони повинні спеціалізуватися на оцінці пропозицій розробників по комерціалізації створеної та проектної інноваційної продукції/послуги, підготовці бізнес-планів, проведення маркетингових досліджень і наданні інших послуг з інноваційної діяльності.

Формування інфраструктури інноваційної економіки на сьогодні є однією з головних задач цільових інноваційних програм, які розробляються і реалізуються в Україні на всіх рівнях економічної агрегації. Вибір об’єктів вкладень, що здійснюється в рамках цих програм обов’язково повинен проводитись на основі критеріїв, які характеризують як ринкову ефективність конкретних виробництв, так і наслідки реалізації програм технологічного розвитку.

Література:

1. Стратегічні виклики XXI століття суспільству та економіці України : у 3 т. (Т. 2 : Інноваційно-технологічний розвиток економіки) / за ред. В. М. Гесць, В. П. Семиноженко, Б. Є. Кваснюк – К. : Фенікс, 2007. – 564 с.